

Bolsjevikisk imperialism

Albert Jensen

1948

Dagens situation ger anledning till eftertanke för alla, icke minst för alla frihetliga socialister. Vad är det som i dag hotar mänskligheten? Det är utbredandet av ett statligt totalitärt styrelsesystem som gör alla människor till slavar under ett skikt politiskt maktbesittande tyranner. Under detta system behärskas människorna dag och natt av ångest och fruktan. Ingen vet vilken dag eller timme han kan arresteras av statspolisen, anklagas för de mest horribla saker och dömas utan möjlighet att försvara sig. Var och en är hemfallen åt polisstatens godtycke. Den som vill behålla livet, hur uselt detta liv än är att leva under trycket av de maktägandes terror, kan icke yttra ett ord utan att riskera att det misstolkas som missnöje med herrarna. Han måste lägga en död mans stela mask över ansiktet eftersom även en blick av missnöje kan beröva honom friheten. Han kan icke utan frihetsrisk föra en diskussion om samhällsliga angelägenheter, ty redan att diskutera är att kritisera någonting som icke får kritiseras. Han kan inte lita på någon människa, då han icke vet om icke hans bästa vän är en polisagent, kanske icke en polisagent av fri vilja, men en som under hot tvingats att rapportera till polisen allt vad han iakttar bland sin vänner för att undgå att själv förlora friheten. Var man lever i en förgiftad atmosfär av angiveri, spioneri, ångest och skräck. Icke ens i familjelivet kan någon vara trygg. Man måste lära sig tiga och finna sig i allt. Man vet, att om man gör sig skyldig till kritik eller opposition kan man stoppas in i koncentrationsläger eller deporteras. Deportering till Sibirien är en ganska daglig företeelse i Östeuropa. Man vet att fysisk misshandel och psykisk terror kan när som helst bli ens öde. Trygghet till liv och lem finns icke under detta system. De personliga fri- och rättigheterna finns det icke plats för. Ingen yttrandefrihet, ingen tryckfrihet, ingen organisationsfrihet tillåtes. Man kan få läsa, men bara det myndigheterna anser att man bör läsa. Man är vid varje steg ställd under polisuppsikt. Vilken stund som helst kan man bli hämtad till polisförhör och med tortyr avpressad bekännelser som myndigheterna lägger i ens mun, hur lögnaktiga de än är. Man kan icke våga att ha umgänge med andra människor, ty det kan hända att polisen vill avtvinga en angivelser mot människor den vill komma åt och sända till tukthus eller döden. Att hysa en mot de maktägande avvikande mening och yppa denna mening blir lätt nog "förräderi mot staten" som kan bringa en i galgen. Varje min av missnöje kan förvandla en till slavarbetare. Vill man leva i fred måste man bli en hycklare som ger uttryck åt tillfredsställelse med sina bojar, sin ångest, sin skräck, sin otrygghet. Ty sådan är statstotalismen, det slag av politisk styrelse man söker pålägga först Europas folk och sedan andra folk. Hitlers strävan efter Europas "nyordning" var av denna beskaffenhet, men bolsjevikernas maktsträvan är av precis samma karaktär.

Med var dag som går förtätas känslan av att mänskligheten närmar sig en ödesavgörande situation där vapnen åter kan komma att tala i ett apokalyptiskt tredje världskrig. Världen står i dag uppdelad i tvenne rivaliserande maktgrupper beredda till allt. Hur vi än erkänner de kapitalistiska krafternas traditionella inblandning i världspolitiken kan vi å andra sidan icke se annat än att den nuvarande tillspetsade situationen minst lika mycket - och kanske mer - måste tillskrivas den imperialism som representeras av de sovjetryska expansionssträvandena.

Med bolsjevismens maktövertagande i den ryska revolutionen knäsatte tesen om en världsrevolution under ledning av bolsjevismen. Bolsjevikiska partier uppstod i nästan alla länder vilka i internationell samverkan skulle förverkliga denna världsrevolution. Ansatser till förverkligandet av denna tanke gjordes också i förbindelse med det första världskriget, men de segrade icke. Därmed dog emellertid icke idén om bolsjevismens "världsbefriande mission". Då Ryssland blev det enda land, där bolsjevismen definitivt tillkämpade sig makten, förlades världsbolsjevismens säte till Moskva. Härifrån organiserades en propaganda, som kom att vamma all världens länder. Kungstanken i denna verksamhet blev makterövring genom väpnade resningar. Framgångarna blev icke så omedelbara eller omfattande som man drömt om, men arbetet på drömmarnas förverkligande fortsattes.

De bolsjevikiska maktinnehavarna i Moskva var emellertid besatta av den bestämda uppfattningen, att de kapitalistiska staterna förr eller senare skulle komma att med vapenmakt söka besegra den ryska bolsjevismen, därför att den var "socialistisk" och de andra makterna var kapitalistiska. På grund av denna tvångsföreställning kom den ryska utrikespolitiken att inriktas på att förhindra en sådan sakernas utveckling med hjälp av de bolsjevikiska partierna i de olika kapitalistiska länderna, vilka genom revolutionära aktioner skulle göra de kapitalistiska regeringarna oförmögna att mobilisera de arbetande massorna för ett krig. Ur den ryska statskassan strömmade miljonerna ut över världen till stärkandet av den internationella bolsjevikiska verksamheten och med hjälp av ryska rubler bedrevs en utomordentligt intensiv verksamhet. Moskva blev en internationell

högskola för utbildandet av bolsjevikiska teologer, propagandister och yrkesrevolutionärer. Till synes var denna verksamhet internationalistisk. Kanske var den det också i början, men efter hand som tiden led blev den ingenting annat än ett led i den ryska utrikespolitiken, vilken efterhand allt mer tydligt satte sig imperialistiska mål. Partierna i de respektive kapitalistiska länderna blev varken mer eller mindre än "femtekolonner" som underordnades direktiv från Moskva. Det växte fram ett slags världskonspiration för makterövring och denna konspirativa verksamhet övervakades på det noggrannaste av de politiska handelsresande (Ex. R.) som oavbrutet utsändes från Moskva för inspekterandet av den internationella verksamheten. Så snart någon ledande kraft inom respektive nationella bolsjevikfilialer ådagalade benägenhet att tänka på egen hand och en hårsman avlägsna sig från den uppdragna "generallinjen", blev han omedelbart avpolletterad efter direktiv från Moskva. Därigenom övervann man ständigt alla avvikelser och förmådde att effektivt bevara rikriktningen, så att man överallt verkade efter Moskvas schema. Härigenom byggde Ryssland upp ett internationellt redskap för sin nationalistiska politik. Den från början internationalistiskt siktande bolsjevismen blev ett redskap för en rysk imperialism.

Då man var besatt av tvångsföreställningen om ett ofrånkomligt kapitalistiskt angrepp mot Ryssland kom Rysslands strävan ganska "onaturligt" att inrikta sig på erövringar genom bolsjevikiska revolutioner. Med upprättandet av bolsjevikiska diktaturer i olika länder skulle dessa bringas in under Rysslands kontroll och utöka den ryska krigspotentialen. Det är denna politik som Ryssland söker förverkliga i samband med det andra världskriget. Det är en rent imperialistisk erövringspolitik anpassad efter tidens speciella politiska förhållanden.

Kanske säger man att det tyska överfallskriget mot Ryssland just bevisade riktigheten av den bolsjevikiska uppfattningen, att det förr eller senare skulle bli överfallet av de kapitalistiska länderna. Men något sådant kan det tyska överfallet icke bevisa. För det första var det nazistiska överfallet bara ett uttryck för den traditionella tyska politikens Drang nach Osten. För det andra var Nazityskland ett land som efter ryskt mönster börjat att likvidera privatkapitalismen och bygga upp en statskapitalistisk ordning. För det andra inträffade icke det som ryssarna väntat, att de kapitalistiska länderna skulle förena sig med Tyskland för att krossa det "socialistiska" Ryssland. Tvärtom erbjöd de kapitalistiska länderna omedelbart efter det tyska överfallet Ryssland vapenallians mot "axelmakterna". Och en sådan allians ingicks.

Rysslands imperialistiska strävanden ligger i öppen dag. De dokumenteras redan av det vänskapsfördrag som den 23 augusti 1939 ingicks med Nazityskland, några dagar före Tysklands överfall på Polen. Överenskommelsen mellan Stalin och Hitler var att de båda våldsverkarna skulle ta var sin hälft av Polen, vilket också skedde. Strax efter började Ryssland sitt överfallskrig mot Finland och tvingade detta land till vissa avträdelser. Därefter kom den ryska våldsockupationen av de baltiska staterna och deras inkorporering i det ryska riket. Det är denna imperialistiska erövringspolitik som under varierande former fortsatts och fortfarande pågår. Och respektive femtekolonner har varit de redskap med hjälp av vilka Rysslands imperialistiska erövringspolitik befrämjats.

Rysslands imperialistiska syften bekräftas också av de aktstycken beträffande de rysk-tyska överenskommelserna vid krigets början som påträffats i Tyskland och som nu publicerats i Washington. Under konferensen mellan Molotov och Hitler i Berlin i augusti 1939 kom man överens om uppdelning av världen i en rysk, en tysk, en italiensk och en japansk intressesfär samt uppdelning av det brittiska imperiet. Sovjet skulle rikta sin territoriella utvidgning "söder om Sovjetunionen i riktning av Indiska oceanen". Senare begärde Molotov att området söder om Batum och Baku "med tydlig riktning mot Persiska viken" skulle erkännas som centrum för Sovjets utvidgningsplaner. I ett tilläggsprotokoll till augustiavtalet fastställdes Litauens nordgräns som skiljelinje mellan den tyska och ryska intressesfären. I ett senare tilläggsprotokoll fördes Litauen till den ryska intressesfären. I samband med överenskommelsen om Polens delning förklarade sig Tyskland politiskt ointresserat av utvecklingen i Sydöstra Europa vilket innebar att denna del av världen förklarades som ryskt intresseområde.

Efter det tyska överfallet i april 1940 på Danmark och Norge sände Moskva gratulationer till Hitler för de tyska framgångarna, lyckönskningar som sedan upprepades när de tyska klackjärnen trampat ner de holländska, belgiska och franska folken och lagt dem in under tysk terror. Och den bolsjevikiska femtekolonnen i Norge förklarade i sin tidning Arbeideren (8 maj) att ansvaret tillkom "uteslutande våra socialdemokrater och våra engelsk-orienterade kapitalister". Regeringen Nygaardsvold förklarades (11 juni) fortsätta "sin brottsliga lakejtjänst för penningmatadorerna i London City". Det norska folket manades (20 juni) att "bryta med den brittiska

imperialismen” och se till att man fick en regering ”som är beredd att sluta fred med Tyskland”. Ett exempel på hur de bolsjevikiska femtekolonnerna voro drillade att föra Rysslands talan och arbeta den ryske bundsförvanten i händerna även mitt under det denne bundsförvant övade sitt brutala terrorvälde över det norrsafolket. Denna tyskvänliga inställning förbyttes omedelbart i aktiv kamp mot tyskarna, när dessa i juni 1941 överföll Ryssland, vilket återigen visar hur de bolsjevikiska femtekolonnerna arbetar för Rysslands nationella och imperialistiska intressen.

Att Ryssland söker förvärva hegemoni förefaller otvivelaktigt. Genom sin våldspolitik har det slagit under sig finska områden. Genom samverkan med Hitler slog det under sig halva Polen. Genom sin våldspolitik satte det sig i besittning av Estland, Lettland, Litauen. Det slog under sig Bessarabien och Bukovina.

I november 1944 uppmanade Molotov Norge att bevilja Sovjet utvidgade ekonomiska privilegier på Spetsbergen. Han krävde Björnön och rätt för Sovjet att uppföra militära baser på Spetsbergen, fast förgäves.

I Öster har Sovjet lagt beslag på hela Sachalin varjämte det erhållit Kurilerna och fått vissa privilegier beträffande Port Arthur, Dairen och den mandsjuriska järnvägen.

I söder har Sovjet aspirationer att tränga fram bortom Batum och Baku. Det har uppmanat Turkiet att avstå från provinserna Kars och Ardahan söder om Batum. Det har begärt att få anlägga befästningar och få baser vid Dardanellerna. Det har sökt att utvidga sitt område söder om Baku in i Persien. Det sökte under okkupationstiden installera en marionettregering i Persien under röda arméns beskydd. Det sökte upprätta en marionettregering i Aserbeidjan. Men här stoppades dess imperialistiska expansionspolitik av FN:s säkerhetsråd.

Bulgariska regeringen installerades av röda armén. Genom ultimatum tillsatte Sovjet en regering efter sitt sinne i Rumänien. I kompanjonskap med Hitler överföll det Polen och slog under sig halva landet 1939. Tvenne rövare som broderligt delade bytet! När det sedan 1945 fann det vara god politik att upprätta ett nytt Polen som vasallstat bortdrev det omkring tio miljoner tyskar från Ostpreussen, där tyskarna varit bosatta många hundra år. De berövades praktiskt taget allt vad de ägde och män, kvinnor och barn drevs som boskap landsvägarna fram in i de västliga delarna av Tyskland. Ett sådant erövringsbarbari torde sakna motsvarighet i historien. Albanien och Jugoslavien har det inlemmat i det slaviska blocket. Tjeckoslovakien har det inringat i detta block. Av alla de erövringskrav Molotov framställde vid underhandlingarna med Hitler 1940 återstår ännu bara Turkiet och Grekland. Krig mot Turkiet framhölls av Molotov vid samtalet med Hitler som en eventuell nödvändighet för främjandet av de ryska aspirationerna. Kampen om Grekland pågår och Grekland skulle i dag varit i Sovjets makt om icke FN:s undersökningsutskott ingripit.

Östra delen av Tyskland är redan under Sovjets kontroll, men det eftersträvar att göra hela Tyskland till en bolsjevikisk lydstat. I Frankrike sökte det före juli 1947 med utnyttjandet av sin femte bolsjevikkolonn och den av denna kontrollerade franska landsorganisationen störta den socialdemokratiska regeringen och överta makten. Genom den bolsjevikiska femte kolonnen i Italien och utnyttjandet av den italienska landsorganisationen sökte det medelst en generalstrejk strax före jul 1947 få till stånd en statskupp som skulle föra bolsjevikerna till makten.

Det skyr inga medel för att förverkliga sina syften. Det söker att odla svält och nöd för att därmed utnyttja massornas elände och missnöje för sin imperialistiska politik. Det har lagt upp en stor plan för sabotering av det tyska näringslivet i detta syfte. ”Protokoll M” är ett dokument enligt vilket de tyska bolsjevikerna innehar en ”nyckelposition och måste kämpa på den centrala punkten i den europeiska produktionen - Ruhrområdet”. Planen går ut på att sabotera den produktiva verksamheten. Ruhr-arbetarna skall här drivas till aktion. Skulle dessa vägra måste krafterna inriktas på sabotering av transportväsendet i västra Tyskland. Livsmedelsleveranserna måste försenas. Därmed skapas ytterligare hungertillstånd. Att göra folket ännu fattigare, att öka svälten, att skapa alla möjliga svårigheter föra tt göra det ännu eländigare för folket - det är den plan som skall sättas i verket om det går. För övrigt skall de bolsjevikiska femtekolonnerna i alla de länder, som gör bruk av Marshallplanen, sättas i rörelse för att sabotera denna plan till Europas återuppbyggande, till återställandet av näringslivet och folkförsörjningen. Men då det kunde befaras att Rysslands inflytande på länder som gjorde bruk av de amerikanska krediterna avsevärt kunde minskas samtidigt som Amerikas ökades gick Sovjet in för att mobilisera sina femtekolonner för sabotering av planen.

Herrarna i Kreml hade väl förberett sig för sin expansionspolitik efter kriget. I Balkanländerna påtvingade Sovjet de olika länderna de regeringar som det ville ha. Det var ingen större konst att genomföra detta när landet ockuperades av ryska bajonetter efterhand som de tyska arméerna drevs tillbaka. Det öppna och brutala maktspråket kom till bruk där så behövdes. Vi kan icke i denna artikel ge detaljerade uppgifter om de metoder som användes; därtill skall vi komma tillbaka. Metoderna är värda att studera. I Tyskland, där den ryska ockupationen icke kunde bli landsomfattande, måste man lägga arbetet annorlunda. Tyska kommunister har i stort antal utbildats i Ryssland till olika funktioner. Vid sin inmarsch medförde de ryska trupperna i spetsen för sina förband ledande tyska kommunister, vilka omedelbart övertog polisfunktionerna. Polismakten är nyckeln till herraväldet över ett folk. De tyska bolsjevikerna har i Ryssland upplärts till övandet av den terrorkonst, som följer polisväsendet i en totalitär stat.

Fyra amerikanska tidningskorrespondenter har efter ockupationen genomkorsat de ockuperade länderna: Jugoslavien, Bulgarien, Rumänien och Ungern. De konfronterade sina erfarenheter och de befanns vara märkligt likartade. Tillvägagångssättet i samtliga länder var i stort sett så likartat, att man kunde tala om handlande efter ett bestämt schema. För genomförandet av maktens överförande till bolsjevikerna måste först en regering konstitueras med en viss sammansättning:

1. En bolsjevik måste bli inrikes- och polisminister och därmed kontrollera den exekutiva makten.
2. En bolsjevik måste bli justitieminister för att kontrollera, dirigera och på ett lämpligt sätt använda sig av domstolarna och rättsskipningen.
3. En bolsjevik eller en lydig general måste bli krigsminister eller generalstabschef, kontrollera och kunna bruka de militära maktmedlen.
4. Regeringen måste vara så sammansatt och den kunde kontrolleras av det bolsjevikiska partiet.
5. Ett parlament måste så sammansättas att bolsjevikerna hade majoritet eller absolut säker kontroll över detsamma. Valfusk var det allmänt förekommande medlet.
6. Inga andra politiska partier fick existera än de som accepterade samarbete med bolsjevikerna på de betingelser bolsjevikerna uppställde. Partier som förde systematisk opposition måste genom terror och förföljelser decimeras och göras maktlösa.
7. En pressensur måste upprättas under ledning av bolsjevikerna som icke tillät några pressangrepp mot bolsjevikerna och den bolsjevikkontrollerade regeringen.
8. När man kommit så långt, att man fått en regering upprättad där alla nyckelposterna: inrikes- och polisminister, justitieminister, krigsminister, innehades av bolsjevikerna hade man makten och terrormedlen i sina händer och man kunde skrida till eliminierandet av eventuella motståndare i regering och parlament, avsättandet av obekväma ministrar, upplösandet av oppositionella partier etc. Att låta människor "försvinna" är också ett medel. Allt i syfte att konsolidera makten i bolsjevikernas händer.

Lämpliga lagar med kautschukparagrafer och administrativa förordningar med plats för maktens godtyckliga brukande har varit framgångsrika medel. Arbetarna organiseras efter statstotalitärt mönster varigenom man i lämpliga fall kan utnyttja sig av dessa som stöd för det bolsjevikiska partiet. Oppositionen anklagas för stämplingar mot staten, för förberedandet av främmande intervention, för organiserandet av inbördeskrig, för ekonomiskt sabotage etc. Polisen tillverkar alla nödiga anklagelseakter och domstolarna fungerar efter högre anvisning. Slutligen förbjuder man obekväma oppositionspartier och kanske också hänger man ledarna (exemplet med Petkov) i galgen. Man når äntligen fram till ett tillstånd, där det slutligen praktiskt taget endast finns ett enda "statsbärande" parti och oppositionen definitivt är tystad.

Skulle mot förmodan det ännu finnas någon eller några som vågar anföra andra meningar än bolsjevikernas torde det räcka med en varning. Som exempelvis när 9 socialdemokrater i det bulgariska parlamentet i januari

1948 vägrade rösta för regeringsbudgeten, då Georgi Dimitrov, Bulgariens diktator, förklarade för dem i parlamentet: "Tio gånger varnade jag era vänner i Nikola Petkovs grupp. De lyssnade inte. De krossades och deras ledare ligger nu i graven. Tänk er väl för så att ni slipper dela det öde som drabbade era vänner, de utländska agenterna och Bulgariens fiender." Det är inte troligt att de nio oppositionsmännen efter detta hot med galgen åter vågar hysa en egen mening. I varje fall icke öppet framföra den.

Den polismakt som byggs upp i de olika östmakternas områden är organiserad efter ryskt mönster och tillräcklig för att underkiva alla oppositionella strömningar. Den politiska polisen i Polen (UB) beräknas uppgå till 230.000 man. Den som en gång råkat i dess klor har inga utsikter att undgå sitt öde.

Man upprättar koncentrationsläger och inför tvångsarbete för tredskande. I Tyskland, där det socialdemokratiska partiet är förbjudet i den ryska zonen, har man övertagit nazistiska koncentrationsläger, bland andra Buchenwald, i vilket massor av socialdemokrater är internerade. Tid efter annan töms de. Fångarna sänds till gruvor i vilka slavarbete upprättats, eller sändes de till Sibirien eller annan plats, eller helt enkelt "försvinner" de. Öppna socialdemokratiska dokumenterade anklagelser ger därom upplysningar. Behandlingen i interneringslägren påminner om nazidiktaturen. Åsiktsspioneriet på arbetsplatserna är väl organiserat. Inskriver man sig icke i det bolsjevikiska partiet blir man lätt avskedad, häktad, bortsänd utan att få återse hustru och barn. Terrorsystemet är ensartat överallt där de ryska ockupationsarméerna skapat bolsjevikiskt kontrollerade regioner.

Dessa länder är ingenting annat än ryska satelliter. De har praktiskt taget inget självständigt liv. Deras sammanslutande till ett slaviskt block under rysk kontroll (även de icke-slaviska staterna) är på full marsch. De ingår allianser med varandra. Låt oss erinra om följande data:

Den 27 november 1947 ingicks allians mellan Bulgarien och Jugoslavien. Den 8 december allians mellan Jugoslavien och Ungern. Den 16 december allians mellan Albanien och Bulgarien. Den 19 december allians mellan Rumänien och Bulgarien. Den 24 januari allians mellan Rumänien och Ungern. Här har vi blockbildningen i full gång. I samband med ingåendet av alliansen Bulgarien-Rumänien yttrade Dimitrov: "Vi har blivit allierade på samma sätt som vi faktiskt är allierade med Sovjetunionen genom en traktat." Yttrandet kan tillämpas på alla öststaterna som "befriats" av Sovjet.

Att vi här har att skaffa med en rysk imperialistisk expansionspolitik är ju ett för alla gripbart faktum. Denna imperialism hotar friheten i alla länder där den drar fram, i Europa och över hela världen. Man kan kalla denna imperialism socialistisk. Varför icke? Kallade sig icke också den tyska nazismen socialistisk? Men namnet kan icke förvillia. Så sant som friheten är en oskiljbar beståndsdel av socialismen lika sant är despotismen och terrorn en oskiljaktig beståndsdel av bolsjevismen och den ryska imperialismen. Överallt där den drar fram och hotar med maktövertagande hotar den all humanitet, alla mänskliga rättigheter, allt det bästa hos mänskligheten. Den innebär mänsklighetens förslavande och tyranniserande. Att fatta ståndpunkt till denna imperialism, att fatta ståndpunkt mot bolsjevismen är dagens bjudande plikt för varje människa som älskar friheten, och först och främst för alla socialister för vilka det icke kan finnas socialism utan frihet.

Det Anarkistiska Biblioteket

Albert Jensen
Bolsjevickisk imperialism
1948

Syndikalismen 1948

sv.anarchistlibraries.net